

Posolstvo Svätého Otca Františka

k 51. svetovému dňu modlitieb za duchovné povolania

11. máj 2014 – Štvrtá veľkonočná nedeľa

Povolania – svedectvo pravdy

Drahí bratia a sestry!

1. Evanjelium hovorí: „Ježiš chodil po mestách a dedinách... A keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera. Vtedy povedal svojim učeníkom: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Mt 9, 35 – 38). Tieto slová nás prekvapujú, pretože všetci vieme, že treba najskôr orať, siať a pestovať, aby neskôr vo vhodnom čase bolo možné zožať hojnú úrodu. Ježiš však tvrdí, že „žatva je veľká“. Kto sa však pričínil o takú hojnú úrodu? Odpoveď je len jedna: Boh. Je zrejmé, že pole, o ktorom hovorí Ježiš, je ľudstvo, sme to my. A tá mocná sila, ktorá spôsobila, že je „veľa ovocia“, je Božia milosť, je to spoločenstvo s ním (porov. Jn 15, 5). V modlitbe, ktorú Ježiš žiada od Cirkvi, ide teda o prosbu, aby vzrástol počet tých, ktorí sa venujú službe jeho kráľovstvu. Svätý Pavol, ktorý bol jedným z týchto „Božích spolupracovníkov“, neúnavne sa obetoval pre vec evanjelia a Cirkvi. S vedomím človeka, ktorý osobne okúsil, že Božia spásna vôľa je nevyspytateľná a že počiatkom každého povolania je podnet vychádzajúci z milosti, apoštol Pavol kresťanom v Korinte pripomína: „*Vy ste Božia roľa*“ (1 Kor 3, 9). Preto v našom srdci vyviera najskôr údiv nad hojnou žatvou, ktorou nás iba Boh môže obdať; potom je to vdáčnosť za lásku, ktorá nás vždy predchádza; a nakoniec uctievanie za dielo, ktoré Boh vykonal a ktoré si vyžaduje naše slobodné rozhodnutie konať s ním a pre neho.

2. Toľkokrát sme sa už slovami žalmistu modlili: „*On je náš stvoriteľ a jemu patríme, sme jeho ľud a ovce z jeho stáda*“ (Ž 100, 3); alebo tiež „*Pán si vyvolil Jakuba, Izraela za svoje vlastníctvo*“ (Ž 135, 4). Nuž teda sme Božím „vlastníctvom“, no nie takým vlastníctvom, ktoré z nás robí otrokov, ale vlastníctvom chápaným ako silné puto, ktoré nás spája s Bohom i medzi sebou navzájom na základe zmluvy, ktorá ostane navždy platná, „*lebo jeho milosrdenstvo je večné*“ (Ž 136). V rozprávaní o povolaní proroka Jeremiáša nám Boh napríklad pripomína, že nad každým z nás

neustále bdie, aby sa v nás uskutočnilo Božie slovo. Používa pritom obraz prúta mandľovníka, ktorý kvitne spomedzi všetkých ako prvý, a tak ohlasuje zrod nového života na jar (porov. *Jer* 1, 11 – 12). Všetko pochádza od Boha a všetko je darom od neho: svet, život, smrť, prítomnosť, budúcnosť, „*ale vy ste – uist'uje nás apoštol – Kristovi a Kristus Boží*“ (*1 Kor* 3, 23). To vysvetľuje spôsob, akým patríme Bohu: skrze jedinečný a osobný vzťah s Ježišom, ktorý nám hneď na začiatku v krste daroval nový život. Teda je to Kristus, kto nás neustále prostredníctvom svojho slova vyzýva, aby sme sa mu s dôverou zverili a milovali ho „*z celého srdca, z celého rozumu a z celej sily*“ (*Mk* 12, 33). Hoci naše cesty sú mnohoraké, každé povolanie si vyžaduje vyjsť zo seba samého a zamerať svoj život na Krista a na jeho evanjelium. Tak v manželskom živote, ako aj v rôznych formách rehoľného zasvätenia a v kňazskom živote treba prekonávať také spôsoby myslenia a konania, ktoré nie sú v súlade s Božou vôľou. Je to „exodus, ktorý nás vedie na cestu adorácie a služby Pánovi v bratoch a sestrách“ (príhovor k účastníkom Medzinárodnej jednoty generálnych predstavených, 8. máj 2013). Preto sa všetci máme klaňať Kristovi vo svojom srdci (porov. *1 Pt* 3, 15), aby v nás milosť obsiahnutá v semene Božieho slova mohla rásť a premieňať sa na konkrétnu službu blížnemu. Nesmieme mať strach: Boh v každom období nášho života s láskou a starostlivo sleduje dielo, ktoré vyšlo z jeho rúk. Nikdy nás neopustí! Uskutočnenie jeho plánu s nami mu leží na srdci, no predsa ho chce naplňať len s našim súhlasom a v spolupráci s nami.

3. Aj dnes Ježiš žije v udalostiach nášho bežného života a prechádza nimi, aby sa priblížil všetkým, počnúc tými najmenšími, a aby uzdravil naše zranenia a choroby. Obraciam sa teraz na tých, ktorí sú pripravení počúvať Kristov hlas zaznievajúci v Cirkvi, aby pochopili, aké je ich vlastné povolanie. Pozývam vás, aby ste sa nechali vnútorne premeniť jeho slovami, ktoré „*sú Duch a život*“ (*Jn* 6, 63). Mária, Ježišova a naša Matka, znova hovorí aj nám: „*Urobte všetko, čo vám povie!*“ (*Jn* 2, 5). Bude pre vás dobré s dôverou kráčať spoločnou cestou, ktorá dokáže vo vás a okolo vás vzbudiť tie najlepšie sily. Povolanie je ovocím dozrievajúcim na dobre obrábanom poli vzájomnej lásky a služby v prostredí autentického cirkevného života. Žiadne povolanie sa nerodí samo zo seba ani nežije pre seba samotné. Povolanie vyviera z Božieho srdca a kľíči v dobrej pôde veriaceho ľudu, v jeho skúsenosti bratskej lásky. Či vari Ježiš nepovedal: „*Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať*“ (*Jn* 13, 35)?

4. Drahí bratia a sestry, žiť „túto ‚vysokú úroveň‘ každodenného kresťanského života“ (Ján Pavol

II., apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 31) značí ísť niekedy proti prúdu a zahŕňa to aj prekonávanie prekážok, mimo nás i v nás. Sám Ježiš nás upozorňuje, že dobré semeno Božieho slova často ukradne Zlý; v raste mu zabránia súženia, udusia ho svetské starosti a vábenia (porov. *Mt* 13, 19 – 22). Všetky tieto ťažkosti by nás mohli odradiť a presmerovať na zdanlivo pohodlnejšie cesty. Ale skutočná radosť povolanych spočíva v tom, že veria a zakusujú, že Pán je verný a že s ním môžeme kráčať; že môžeme byť učeníkmi a svedkami Božej lásky a otvoriť svoje srdce pre vysoké ideály a vznešené veci. „My kresťania sme neboli Pánom vyvolení na malé veci. Chodte vždy ponad ne, ku vznešeným veciam! Stavte svoj život na vysoké ideály!“ (homília na svätej omši pre birmovancov, 28. apríl 2013). Vás biskupi, kňazi, rehoľníci, kresťanské spoločenstvá a rodiny prosím, aby ste pastoračiu povolání zamerali týmto smerom a sprevádzali mladých na cestách svätosti, ktoré sú veľmi osobné, a preto „si vyžadujú opravdivú a vlastnú pedagogiku svätosti, ktorá by bola schopná prispôbiť sa rytmom jednotlivých osôb. Táto pedagogika musí integrovať bohatstvá ponuky poskytovanej všetkými tradičnými formami osobnej a skupinovej pomoci, ako aj novými formami, ktoré sa poskytujú v združeníach a hnutiach schválených Cirkvou“ (Ján Pavol II., apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 31).

Pripravme si teda svoje srdce, aby bolo „dobrou pôdou“ na počúvanie, prijatie a prežívanie Božieho slova, ktoré tak bude môcť priniesť svoje ovocie. Čím viac sa dokážeme zjednotiť s Ježišom v modlitbe, pri čítaní Svätého písma, v Eucharistii a vo sviatostiach, ktoré sa slávia a prežívajú v Cirkvi, a tiež prežívaním bratstva, tým väčší v nás bude rásť radosť zo spolupráce s Bohom, v službe Božiemu kráľovstvu a pravde, spravodlivosti a pokoju. A úroda bude hojná, úmerná milosti, ktorú sme dokázali poslušne prijať. To vám úprimne želim a prosím vás, aby ste sa za mňa modlili. Zároveň vám všetkým zo srdca udeľujem svoje apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 15. januára 2014

František